

Dette værk er downloadet fra Slægtsforskernes Bibliotek

Slægtsforskernes Bibliotek drives af foreningen Danske Slægtsforskere. Det er et privat special-bibliotek med værker, der er en del af vores fælles kulturarv omfattende slægts-, lokal- og personalhistorie.

Støt Slægtsforskernes Bibliotek – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug. Videre publicering og distribution uden for husstanden er ulovlig.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Cantate

ved

Metropolitanskolens

Höitideligholdelse

af

Reformationens Trehundredaars - Jubelfest

i

Danmark.

Den 31 October 1836.

Texten af Overlærer **B. Borgen,**
Musikken af Organist **P. Krossing.**

Kiöbenhavn.

Trykt hos Directeur **Jens Hostrup Schultz,**
Kongelig og Universitets-Bogtrykker.
1836.

För Talen.

För Tiderne blev, var du til i din Vælde,
Du Lysenes Fader! Alviisdommens Gud!
Da tændte du Stjernerne höit over Fjelde,
Du höd, og en Verden blev til ved dit Bud.
Din Kjærlighed, Fader! lod Solen forgylde
Det hölgende Hav, den velsignede Jord;
Din Kjærlighed selv steg i Tidernes Fylde
Til Jorderig ned i dit levende Ord.

Thi over Edens skyggefulde Stamme
Cheruben havde svævet med sin Flamme,
Og Herren havde talet med sin Röst;
Men i Gethsemane, o vor Forsoner!
Steg frem af Natten friske Blomsterkroner,
Hvis bitter Kalk du drak til Verdens Tröst.
Din Læbe havde Fred og Haab forjettet,
Og i din Tornekrands var Rosen flettet,
Hvis Aande qvægede den tunge Bröst.

Da udgik din Apostelskare,
Indviet af den Hellig Aand;
De trodsed Frygt og Dödens Fare,
Med Korset i den stærke Haand.
Og Evangeliets Röster virke,
Som Længselstoner höit i Sky,
Og huldt-fredsalign Christi Kirke
Sig reiser i sit Morgengry.

Men see! med tunge Skyer bag Tidens Dække
Udfolder sig Aarhundredernes Række,
Og trindt om Korsets hellige Fod
De færdes i Strid og Blod.
Den mörke Overtro, i vilde Kampe
Med daarlig Klögt, vil slukke Troens Lampe.
En Hersker troner hist i Rom,
Og kalder Fyrster for sin Dom;
Og Herrens Ord, den friske Livets Kilde,
Der skulde strømme med sin milde,
Velsignende og rige Fylde,
Skal ham alene som Fortolker hylde.
Da vandred Munken om blandt Jordens Slægt,
Og solgte Salighed mod Guldets Vægt.
Forgjæves Sandhed strider, tænker,
For kjækt at bryde Mörkets Lænker;
Men om det kjække Mod i stille Taal
Höit taler, Johan Huss! dit Frihedsbaal.

Men lovet være du, Gud i det Höie!
Du havde vaaget med Faderöie,

Og kjendte grandt den beleilige Tid.
Du aabner den Knop, som Duften indslutter,
Du oplod Cellen for *Martin Luther*;
Der havde han virket som Bien med Flid.
Til Herren han satte sin Lid og Styrke;
Han spreded Forargelsens tykke Mörke,
Og Troens Kraft var hans Sværd i Strid.

Banstraalen lynet om hans Fjed,
Han slukker dens Blus i Luen hed.
Modig han triner for Keiserens Skranke,
Herrens Ord er hans eneste Tanke,
Og ei for Rigets mægtige Raad
Han *kan* tilbagekalde sin Daad.
Saa drog han bort fra de truende Flammer,
Og sysled paa Borgen i stille Kammer;
Der tyded han Ordet med Haab og Tröst,
At Folket kunde forstaae dets Röst.

Himlens Herre! til din Ære
Gik Apostle atter ud,
Og den stærke, rene Lære
Spirede med friske Skud.
Höit fra Træet Fuglens Tone
Löd som hellig Frihedssang,
Og fra Syd dets Seierskrone
Büed sig mod Danmarks Vang.

Efter Talen.

Ja, hen imod Norden,
Til Landet med Sö og med Skov,
Hvor smukt, veldædigt den furende Plov
Skrider hen over Jorden:
Didhen, som baaret paa Englenes Vinger,
Den hellige Tone sig svinger.
Forunderlig klar
Gaaer Morgenen frem over Dannevirke,
Og gjenfødt straalere den christne Kirke,
Omslynget af Bølgernes Glar.
I den qvægende Luft
Stiger Lovsangen op fra de smilende Dale,
Som Vaarens Röst gjennem Bøgenes Sale,
Livsallig som Rosernes Duft.

Thi sindigt forskende med Aandens Kraft
Sad mangan Viis og forbereded Lyset,
Og tolked Ordet klart, at Danmarks Börn
Det kunde tale med den danske Tunge.
Du, *Morten Borup!* Mester i din Skole!
Gav Sandhed Vidnesbyrd; — den djærve *Tausen*
Gik ud fra dig med en Apostels Mod;
Og *Tredie Christian* satte i sin Krone
Det kosteligste Smykke, der han hüd,
At Ordet skulde lyde reent, saa vidt
Som Kongens Scepter strakte over Landet.

**Men som Himlens underfulde Sole
Speile sig i Bølgens dybe Grund,
Saadan maatte Læren, kraftig, sund,
Skinne klart igjen fra Lærdoms Skole.
Thi naar Videnskaben i sin Ro
Tyder grundig, from den gamle Tale,
Da forsvinder Tvivlens mørke Dvale,
Aanden hviler fri i hellig Tro.**

**Og her i Kirkens og Höiskolens Ly
Det mindre Tempel opløfter sig bly;
Her, Kjærligheds Gud! skal Vaaren frembære
Sin første Blomst at forkynde din Ære;
Blandt os berede du ogsaa et Sted,
Hvor Sandheden söges i stille Fred:
Et Lys for de barnligt forskende Tanker,
For Troen og Haabet det første Anker!
Aarhundreder drog over Fædrenes Grave,
Mens Danmark eied din ypperste Gave;
Du satte vor Vugge paa Danmarks Bred,
Dig være Priis i al Evighed!**

**Höit med Takken skal vor Bön
Til din Himmel stige:
Giv os Naade ved din Sön!
Fader! tilkomme dit Rige!
Det komme ned fra din evige Trone,
Og sprede sin Fred over Kongens Krone,**